

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci **žalobce J.F., zastoupeného Mgr. Markem Dejmkem, advokátem, se sídlem Plzeň, Perlová 7,** proti **žalovanému Krajskému úřadu Plzeňského kraje, se sídlem Plzeň, Škroupova 18,** v řízení o žalobě proti **rozhodnutí žalovaného ze dne 16. ledna 2013, č.j. DSH/16473/12**

t a k t o :

- I. **Žaloba, již se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16.1.2013 č.j. DSH/16473/12, se z a m í t á.**
- II. **Návrh žalobce na upuštění od trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení všech motorových vozidel se z a m í t á.**
- III. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků ze dne 23.10.2012, č.j. MMP/233500/12, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku podle **§ 125c odst. 1 písm. f) bod č. 2 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů ve znění pozdějších předpisů (zákon o silničním provozu), porušením § 18 odst. 3 téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 5.500,-Kč, zákaz řízení motorových vozidel na 6 měsíců a náhrada nákladů přestupkového řízení 1.000,- Kč.**

Žalobce se v **žalobě** domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a in eventum upuštění od trestu zákazu řízení všech motorových vozidel pro případ, že by soud neuznal důvody pro

zrušení napadeného rozhodnutí s tím, že trest je podle žalobce s ohledem na okolnosti případu nepřiměřený. Žalobce měl za to, že jeho jednání naplňuje formálně znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zák. o silničním provozu, avšak faktickou nebezpečností nepřekračuje nebezpečnost jednání podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 nebo 4 zák. o silničním provozu, u něhož zákon nepovažuje za nezbytné uložení zákazu řízení. Současně v této souvislosti žalobce žádal soud, aby přihlédl jednak k tomu, že žalobce nikdy nebyl za přestupek trestán, a jednak, že své vozidlo nezbytně potřebuje pro výkon zaměstnání, na němž je závislá i celá jeho rodina.

Zrušení napadeného rozhodnutí se žalobce domáhal z důvodu nepřezkoumatelnosti rozhodnutí co do odůvodnění hodnocení důkazů a zjištění skutkového stavu věci. Žalobce nesouhlasil se závěry správních orgánů, že spáchal přestupek v nepřímém úmyslu, s tím, že k tomuto závěru nevede žádný přímý důkaz ani řetězec nepřímých důkazů. Žalobce poukázal na to, že již ve správním řízení namítal nesprávnou funkci tachometru, který při jízdě vykazoval podstatně nižší rychlost, než byla naměřena policií. Žalobce tvrdil, že věděl o překročení povolené rychlosti 90 km/h, ale s ohledem na hodnoty vykazované tachometrem měl za to, že se dopouští přestupku podstatně méně závažného, za který trest zákazu činnosti nehrozí. Závěr o nepřímém úmyslu by tedy podle žalobce bylo možné vztahovat k jinému (méně závažnému) přestupku. Podle žalobce je tachometr jediné zařízení, z něhož může řidič při jízdě dovodit, jakou rychlostí ve skutečnosti jede. Lze podle žalobce připustit, že odhadem lze rozeznat značný rozdíl v rychlosti, avšak řidič nemůže rozeznat, zda rychlost překračuje o 7 km/h nebo zda tuto hranici ještě nepřekročil. Žalobce tvrdil, že při jízdě sledoval tachometr, který ale nevykazoval takové překročení rychlosti, jež by znamenalo spáchání přestupku, z něhož byl vinen. Nesprávná funkce tachometru (tj. technická závada), již nebylo možno běžným způsobem rozeznat a nebyla zjištěna ani při pravidelných servisních prohlídkách, měla podle žalobce za následek, že žalobce nemohl vědět o překročení povolené rychlosti o 50 km/h. Žalobce měl proto za to, že mu nebylo prokázáno zavinění spáchání přestupku. Podle žalobce nemůže obstát závěr správního orgánu o tom, že pokud překračoval žalobce vědomě rychlost, spáchal daný přestupek úmyslně. Tento závěr by mohl obstát při stanovení viny za spáchání méně závažného přestupku. Žalobce vytýkal správnímu orgánu, že neprovedl k důkazu posouzení funkčnosti tachometru, jak bylo navrženo.

Žalobce dále nesouhlasil se závěrem správního orgánu vyplývajícím ze záznamu o přestupku, podle něhož rychlost vozidla byla měřena radarem č. 2012/032, avšak na fotografiích je uveden radar č. 12/0032. Žalobce měl za to, že správní orgán překročil správní uvážení závěrem, že údaj v záznamu o přestupku je pouze písařská chyba. Žalobce měl za to, že na místě byl nejméně dotaz, jaké měřicí zařízení bylo skutečně použito, a zda jde o zařízení homologované, tedy schválené k daným účelům. Bez zjištění skutečného označení radaru podle žalobce nelze zjistit ani, zda byl použit radar způsobilý k provozu.

Dále žalobce namítal nenaplnění materiální stránky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zák. o silničním provozu, když k pouhému překročení rychlosti o 7 km/h, jež vedlo k aplikaci nejprísnějšiho ust. zák. o silničním provozu, došlo na čtyřproudé komunikaci, která kvalitou a charakterem splňuje standardy minimální rychlostní komunikace (ne-li dálnice), na níž je povolena rychlost až 130 km/h, což dokazuje i zveřejněný záměr Ministerstva dopravy ČR učinit z této komunikace pouhým správním aktem rychlostní

komunikaci, popřípadě dálniční úsek. Krom toho žalobce poukázal na to, že k jeho jednání došlo na zcela prázdné komunikaci, za příznivých povětrnostních podmínek, takže žalobce nemohl ohrozit, či omezit jakéhokoliv účastníka provozu. Podle žalobce tak aplikace ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zák. o silničním provozu nebyla namístě, resp. byla nepřiměřeně přísná. Žalobce měl za to, že nebezpečnost jeho jednání s ohledem na stav a charakter komunikace, provoz a povětrnostní podmínky nedosahuje takové úrovně, aby bylo možno na věc toto ustanovení aplikovat. Podle žalobce je třeba zásadně rozlišovat, zda je rychlost překračována za hustého provozu, za špatných povětrnostních podmínek, nebo na komunikaci, kde je taková rychlost skutečně nebezpečná, nebo kde je možné jiného účastníka omezit či ohrozit. Danou komunikaci a situaci lze zcela srovnat s jízdou po rychlostní komunikaci či dálnici s povolenou bezpečnou rychlostí až 130 km/h, kde by stejné jednání bylo posouzeno nesrovnatelně mírněji, ač nebezpečnost jednání (materiální znak přestupku) by fakticky byla srovnatelná. Žalobce tak měl za to, že se správní orgán fakticky nevypořádal s otázkou naplnění materiální stránky přestupku, když toliko argumentoval tím, že byla-li rychlost překročena, byl naplněn materiální znak.

Žalobce rovněž namítal, že žalovaný rozhodl ve věci bez toho, že by dal žalobci možnost vyjádřit se před vydáním rozhodnutí o odvolání, popřípadě mu dal možnost doplnit důkazy. Žalobce měl za to, že měl být správním orgánem dokonce vyzván nikoliv pouze jeho zástupce, nýbrž také on sám. Žalovaný však nevyzval (nedal možnost vyjádření a doplnění důkazů) ani žalobce, ani jeho zástupce.

Žalovaný ve **vyjádření** k žalobě uvedl, že v ust. § 125c odst. 5 zák. č. 361/2000 Sb. je pro přestupek, z jehož spáchání byl žalobce uznán vinným, stanoveno taktéž uložení sankce zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 až 12 měsíců. Tedy tato sankce byla uložena na samé spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí, přičemž dle ust. § 125c odst. 8 zák. o provozu na pozemních komunikacích, není možné od uložení sankce upustit, ani výměru této sankce snížit pod zákonem stanovené rozpětí. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů žalovaný označil za přezkoumatelné, přičemž provedené důkazy byly řádně zhodnoceny. Žalovaný uvedl, že v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že jednání žalobce nelze považovat za jednání nedbalostní, nýbrž za jednání ve formě nepřímého úmyslu. K otázce nefunkčnosti tachometru odkázal žalovaný na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 20.10.2011, čj. 2 As 121/2011-90, podle něhož *nefunkčnost tachometru, navíc ničím nedoložená, nemůže žalobce vyvinut ze spáchání přestupku*. Argumentace žalobce o nemožnosti rozlišení překročení rychlosti o 7 km/h je v daném případě podle žalovaného irelevantní, neboť k překročení rychlosti nedošlo o 7 km/hod, nýbrž o 57 km/h, což je tak výrazné překročení, u něhož nelze mít pochyb o skutečnosti, že žalobce o něm s ohledem na své řidičské zkušenosti musel vědět. Provedení důkazu posouzením funkčnosti tachometru by podle žalovaného nepřineslo žádné podstatné skutečnosti do řízení a vzhledem k tomu, že byl zjištěn stav věci, o němž není důvodných pochybností, již na základě provedených důkazů, bylo by provádění dalšího dokazování podle žalovaného nadbytečné a v rozporu se zásadou hospodárnosti řízení. Žalovaný dále poukázal na rozhodnutí správního orgánu I. stupně ohledně označení měřicího zařízení s tím, že číslo 12/0032 je uvedeno i na fotografii z radaru v pravém horním rohu, tedy jde o totéž zařízení, na které byl vystaven ověřovací list, a v záznamu o přestupku tedy jde jen o zápis jiného formátu téhož údaje. Jelikož podle žalovaného není žádných pochybností o použitém měřicím zařízení a ověřovacím listu,

provádění dalšího dokazování např. dotazem na homologaci přístroje či ohledně toho, jaké zařízení bylo užito, by bylo podle žalovaného nadbytečné. Dále je podle žalovaného zcela irrelevantní, zda je ze strany zákonodárce zvažováno zjištění nejvyšší dovolené rychlosti v daném místě, když žalobce byl povinen dodržovat nejvyšší dovolenou rychlost v současné době 90 km/hod. Žalobce nemůže z přestupku vyvinut skutečnost, že je pozemní komunikace víceproudá a mohla by technicky splňovat i parametry rychlostní silnice. Podstatné je, že není označena ani jako dálnice ani rychlostní silnice, tedy platí ust. § 18 odst. 3 zák. č. 361/2000 Sb., podle něhož je mimo obec nejvyšší dovolená rychlost 90 km/h. Žalovaný dále poukázal na to, že žalobce si vymínil právo doplnit odvolání, avšak toto nedoplnil o vlastní vůli, přičemž podané odvolání nelze považovat za blanketní, při kterém by vznikla správnímu orgánu povinnost napomoci žalobci v odstranění vad podání. Odvolání obsahovalo veškeré zákonem stanovené náležitosti a žalovaný se vypořádal s veškerými námitkami uvedenými v odvolání. Žalovaný nedoplňoval spisovou dokumentaci před vydáním napadeného rozhodnutí o žádné podklady, proto mu podle jeho tvrzení nevznikla ani povinnost seznamovat před vydáním svého rozhodnutí žalobce s podklady rozhodnutí.

Součástí **správního spisu** je oznámení přestupku ze dne 19.6.2012, podle něhož žalobce jel s vozidlem Škoda Superb RZ... v 6:55 hod. na pozemní komunikaci I./27 na přivaděči Plzeň – Klatovy v měřeném úseku rychlostí 152 km/h, přičemž stanovená nejvyšší rychlost je 90 km/h. Po odečtení tolerance došlo k překročení o 57 km/h. Žalobce se do oznámení nevyjádřil, pouze je podepsal. Podle oznámení přestupku byla měřena rychlost radarem Ramer 10C výrobní číslo 12/0032. Stejně číslo je uvedeno na fotografii z radaru, která je součástí záznamu o přestupku. Zde se dále uvádí výrobní číslo zařízení radaru 2012/0032. V ověřovacím listu k silničnímu radarovému rychloměru se uvádí výrobní číslo 12/0032. Shodné údaje jako z oznámení přestupku vyplývají i z úředního záznamu PČR ze dne 19.6.2012. Při jednání před správním orgánem dne 24.9.2012 zástupce žalobce uváděl, že uvedeného dne spěchal jeho klient pro svoji dceru, neboť ji měl vézt k lékaři, a k překročení nejvyšší dovolené rychlosti došlo proto, že tachometr jeho vozidla patrně byl nefunkční, neboť žalobce měl za to, že nepřekročil rychlost 110 km/h. V daném místě nebyl téměř žádný provoz a jednalo se o velmi přehledný úsek čtyřproudé komunikace, přičemž viditelnost byla dobrá a vozovka suchá a klient nemohl svoji jízdou bezpečnost ani plynulost provozu nijak ohrozit či omezit. Žalobce tvrdil, že si je vědom toho, že překročil povolenou rychlost, nicméně si neuvědomoval překročení o 57 km/h, což bylo zapříčiněno patrně nesprávnou funkčností tachometru. Žalobce navrhl znalecký posudek k ověření této skutečnosti. Dále žalobce dokládal, že komunikace bezpečně umožňuje provoz minimálně rychlostí 110 km/h, tuto skutečnost záměrem Ministerstva dopravy zvýšit rychlost na 110 km/h správním rozhodnutím bez technických zásahů do komunikace. K tomu žalobce předložil článek z internetového zpravodajství idnes.cz.

Rozhodnutím **správního orgánu I. stupně** byl žalobce uznán vinným výše označeným přestupkem s odůvodněním, že nepochybuje o tom, že difference mezi označením radarového rychloměru v textu č. 2012/0032, kde text je součástí záznamu o přestupku, a na fotografii na témže dokumentu stejně jako v úředním záznamu a ověřovacím listu je uvedeno 12/0032, spočívá toliko v rozdílném číselném formátu. Správní orgán I. stupně dále uvedl, že se mu jeví účelovým a nevěrohodným vysvětlení žalobce ohledně údajné nevědomosti o skutečné rychlosti vozidla stejně jako spekulace o možné nefunkčnosti tachometru. Rozdíl

mezi rychlostí 100 km/h a 147 km/h, tedy téměř 40 km/h, je podle správního orgánu I. stupně bezpochyby možno označit za tak výrazný, že si této skutečnosti musel být žalobce nepochybně vědom. Z tohoto důvodu také správní orgán nevyhověl návrhu na provedení znaleckého zkoumání uvedeného tachometru. S ohledem na časový odstup od předmětného skutku by znalecké zkoumání nad rámec uvedeného nemohlo podle správního orgánu I. stupně hodnotit stav tachometru v inkriminovanou dobu, zejména proto, že nelze vyloučit jeho následné ovlivnění vnějšími vlivy či třetími osobami. K budoucí formální změně statusu předmětné komunikace správní orgán I. stupně uvedl, že při posuzování protiprávnosti jednání je třeba vycházet z aktuálně platných předpisů. Nad rámec toho nelze jakkoli předjímat rozhodnutí příslušných orgánů státní správy *de lege ferenda*, tím méně jej chápat jako okolnost jednání obviněného ospravedlňující či snižující jeho nebezpečnost. K názoru žalobce na naplnění stupně společenské nebezpečnosti správní orgán I. stupně připomněl, že žalobce překročil max. dovolenou rychlost značnou měrou. Formu zavinění přestupku zhodnotil správní orgán s přihlédnutím k vyjádření zástupce žalobce jako úmysl nepřímý, jelikož lze mít za odůvodněný závěr, že žalobce věděl, že svým jednáním může ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ, že jej poruší, či ohrozí, byl s tím srozuměn. K tomuto závěru došel správní orgán I. stupně na základě toho, že dle vyjádření svého zástupce si žalobce byl vědom, že překračuje nejvyšší dovolenou rychlost. Dále správní orgán I. stupně uvedl, že uložil sankci zákazu řízení motorových vozidel na samé spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí.

V odůvodnění žalobou **napadaného rozhodnutí** žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně dostal ust. § 3 i § 52 správního řádu, když provedl veškeré důkazy potřebné ke zjištění skutečného stavu věci, přičemž na základě tohoto dokazování byl spolehlivě zjištěn stav věci. S hodnocením správního orgánu I. stupně ohledně formy zavinění v úmyslu nepřímém se žalovaný ztotožnil s tím, že v případě, pokud žalobce věděl, že překračuje rychlost, případně jen nevěděl v jakém rozsahu, nelze jeho jednání považovat za nedbalostní. Pokud byl žalobce objektivně schopen vnímat, že jede rychleji, než je dovolená rychlost, musel být s ohledem na své zkušenosti řidiče denně se pohybujícího na pozemních komunikacích schopen též vnímat, že jde o překročení rychlosti výrazné. To mu muselo být zřejmé mimo jiné i z rychlosti pohybu jiných vozidel a z míjení krajiny. Při překročení nejvyšší dovolené rychlosti mimo obec o 57 km/h je toto nutno podle žalovaného vnímat za společensky nebezpečné. Překročení dovolené rychlosti o 57 km/h je tedy již výrazné překročení, přičemž takové sebou neodmyslitelně nese naplnění materiálního znaku přestupku. Žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6.1.2012, čj. **5 As 106/2011-77**, podle něhož *v běžných případech formální znaky přestupkového jednání naplňují i znaky materiální, pokud nejsou zjištěny zvláštní skutečnosti, z nichž by vyplývalo, že k ohrožení zájmu společnosti nedošlo*. V případě žalobce nebyly zjištěny žádné zvláštní skutečnosti podle žalovaného, jež by odůvodňovaly pochybnosti o naplnění materiálního znaku. Byť na fotografii z radaru není v momentě provádění měření zachyceno více vozidel, je žalovanému známo, že jde o komunikaci, která není zanedbatelně frekventovaná a je nutno přihlídnout též ke skutečnosti, že rychlost jízdy 152 km/h nelze považovat za dovolenou ani na dálnici. Je tedy podle žalovaného zřejmé, že i kdyby v čase protiprávního jednání žalobce byla komunikace minimálně frekventovaná, nebylo by možné konstatovat, že s ohledem na tuto skutečnost nebyl naplněn materiální znak přestupku. Uložené sankce nelze podle žalovaného považovat za nepřiměřené, neboť odpovídají rozpětí stanovenému v zákoně, přičemž v souladu s § 12

odst. 1 zák. o přestupcích bylo při ukládání sankcí přihlédnuto k polehčujícím okolnostem (překročení rychlosti, která se blíží nejnižší možné rychlosti, při níž dochází k naplnění skutkové podstaty předmětného přestupku, překročení rychlosti z důvodu odvozu dcery k lékaři, čistá karta řidiče, nezpůsobení negativních nevratných následků, nemaření řízení a potřeba řízení z důvodu zaměstnání) i k okolnosti přitěžující (frekventovanost provozu v předmětném místě a čase). Žalovaný se ztotožnil s výměrou uložených sankcí, kdy sankce zákazu řízení motorových vozidel byla uložena přímo na samé spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí a sankce pokuty při spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí. V souladu s § 125c odst. 8 zák. č. 161/2000 Sb. nelze podle žalovaného od uložení sankce upustit, tedy z tohoto ustanovení vyplývá, že když se pro přestupek ukládají dle zákona dvě sankce, je nutno je uložit kumulativně a nelze od uložení žádné z nich upustit a zároveň je nelze snížit pod zákonem stanovenou hranici. K námitce žalobce, že lze na uvedeném úseku zvýšit rychlost na 110 km/h, žalovaný uvedl, že k takovéto změně dosud nedošlo, jde toliko o návrh, jenž nemá žádný právní následek ve smyslu, že by řidiči nemuseli respektovat dosavadní právní úpravu. Ani argumentace o nižší frekventovanosti provozu a suché vozovce či dobrém výhledu a dostatečné viditelnosti nemůže mít podle žalovaného za následek vyvinění z přestupku, neboť taková skutečnost automaticky neznamená při takovémto překročení nenaplnění materiálního znaku přestupku. K takové skutečnosti lze přistoupit toliko jako ke skutečnosti polehčující, překročení nejvyšší dovolené rychlosti nejméně o 57 km/h podle žalovaného nemůže zakládat nenaplnění materiálního znaku přestupku. Jednání je závažné, kdy takto výrazné překročení rychlosti má za následek výrazné prodloužení případné brzdné dráhy, tedy v případě kolizní situace neumožňuje řidiči dostatečně rychlé a efektivní řešení takové situace, přičemž toto protiprávní jednání je vnímáno jako závažný projev nekázně v silničním provozu. Tvrzená porucha tachometru je podle žalovaného nepodložená a účelová, jíž se žalobce snaží zprostit odpovědnosti. Žalovaný považoval za nemožné, že by žalobce nebyl schopen rozlišit i dle jiných skutečností (pohyb vozidel a míjení okolní krajiny), že překračuje rychlost 110 km/h, když k této hodnotě se žalobce vyjadřoval, že touto rychlostí jet mohl. K tomuto závěru dospěl žalovaný taktéž s ohledem na řidičské zkušenosti žalobce (je držitelem řidičského oprávnění od roku 1988 a v současné době jeho zaměstnání vyžaduje každodenní řízení motorového vozidla). Žalovaný dále poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20.10.2011, čj. **2 As 121/2011-90**, podle něhož *řidiče nezavazuje odpovědnosti za přestupek překročení nejvyšší dovolené rychlosti ani porucha tachometru* (navíc neprokazatelná a ničím nedoložená). Žalovaný se tak neztotožnil s žalobcem v tom, že by se přestupku s ohledem na závadu tachometrem nemohl dopustit ani nedbalostním způsobem.

O věci samé bylo rozhodnuto **bez jednání** podle § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalovaný souhlasil a žalobce se k tomu ve stanovené lhůtě nevyjádřil.

Žaloba není důvodná.

Podle § 65 odst. 3 s.ř.s. rozhodl-li správní orgán o uložení trestu za správní delikt, může se ten, jemuž byl takový trest uložen, žalobou domáhat též upuštění od něj nebo jeho snížení **v mezích zákonem dovolených**. Podle § 125c odst. 5 věty druhé zákona č. 361/2000 Sb. za přestupek podle odstavce 1 písm. f) bod 2 se uloží zákaz činnosti **od šesti měsíců** do

jednoho roku. Podle odst. 8 téhož ust. § 125c zákona č. 361/2000 Sb. od uložení sankce podle odstavců 4 až 7 **nelze** v rozhodnutí o přestupku **upustit**.

Z těchto cit. ust. jednoznačně vyplývá, že soud nemohl vyhovět eventuálnímu návrhu žalobce na upuštění od sankce zákazu činnosti, neboť soud tak může činit dle ust. § 65 odst. 3 s.ř.s. pouze v případě, že tento postup dovoluje zákon. Ohledně přestupku, z něhož byl žalobce uznán vinným, však zvláštní zákon – zákon o silničním provozu - naopak výslovně stanoví, že upustit od sankce zákazu činnosti nelze. V úvahu pak nepřípadá ani snižování trestu zákazu činnosti, neboť byl uložen v nejnížší možné sazbě a není prostor pro další snížení trestu v „mezích zákonem dovolených“.

Pokud jde o námitku nenaplnění **materiální stránky** přestupku, soud se ztotožňuje s argumentací žalovaného a s odkazem na výše cit. rozsudek NSS čj. 5 As 106/2011-77 (všechny rozsudky NSS jsou dostupné na www.nssoud.cz). Oproti kauze projednávané před NSS (překročení rychlosti o 19 km/h) došlo v tomto případě k ještě výraznějšímu překročení povolené rychlosti. Současně nebyly zjištěny žádné konkrétní okolnosti, jež by způsobovaly nenaplnění materiální stránky přestupku. Za ně nelze považovat žalobcem vyjmenované skutečnosti, které jsou pouze tzv. okolnostmi polehčujícími, ovlivňujícími pouze výměru trestu v rámci zákonem stanovených mezích. Mezi takové okolnosti patří běžně se vyskytující situace jako např. slabý, popř. žádný provoz na komunikaci v době spáchání přestupku, (stejná okolnost byla posuzována i ve zmíněné kauze projednávané před NSS), povětrnostní podmínky i charakter komunikace umožňující zvýšit na ní v budoucnu nejvyšší povolenou rychlost, či skutečnost, že žalobce dosud nebyl za přestupek trestán a že potřebuje řidičské oprávnění v zaměstnání.

K námitce neexistence výzvy k **vyjádření před rozhodnutím** o odvolání soud uvádí, že neshledal porušení ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, podle něhož *musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí*. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí poučen při jednání dne 24.9.2012, a to prostřednictvím svého zástupce. Dále ze spisu vyplývá, že v odvolacím řízení nebyly opatřovány žádné další podklady pro rozhodnutí, tudíž nevznikla povinnost znovu vyzývat žalobce podle § 36 odst. 3 správního řádu. Nedůvodným shledal soud i tvrzení, že měla být výzva k seznámení s podklady doručována přímo žalobci, nikoli pouze jeho zástupci. Postup správních orgánů v tomto směru byl v souladu se zákonem, neboť dle ust. § 34 odst. 2 správního řádu, podle něhož *s výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují se písemnosti pouze zástupci*.

Soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že v dané věci nevznikly žádné pochybnosti o tom, kterým **měřicím zařízením** byl zachycen přestupek žalobce, ani o tom, zda toto záznamové zařízení bylo způsobilé k provozu, tudíž nebylo nutné provádět žalobcem navržené dokazování v těchto směrech. Způsobilost radaru k provozu vyplývá z ověřovacího listu, který je součástí správního spisu. Podle něho jde o radar označený výrobním číslem 12/0032. Číslo 2012/0032 pak nevyvolává pochybnosti o tom, že jde o stejné zařízení, k němuž byl vydán ověřovací list, protože je uvedeno v textu, který je součástí radarového

záznamu o přestupku, na jehož fotografii je opět číslo 12/0032. Lze tedy přisvědčit vysvětlení správního orgánu prvního stupně, že se jedná pouze o dvojí formát téhož výrobního čísla.

Soud neuznal ani námitku neexistence zavinění v důsledku tvrzené nesprávné funkce **tachometru**. Nelze než se ztotožnit se žalovaným v závěru o nemožnosti provádět dokazování za účelem zjištění stavu tachometru v době spáchání přestupku, zejména vzhledem k časovému odstupu a možnosti dodatečných změn na tachometru. Je nutné rovněž připomenout, že tuto zásadní námitku žalobkyně při silniční kontrole, kdy bylo možné tachometr prověřit, nevznášela. Soud se proto shoduje s žalovaným, že se jedná o účelové, ničím nepodložené tvrzení, a považuje za správný odkaz žalovaného na rozsudek NSS čj. **2 As 121/2011-90**, neboť se v něm soud vypořádal se zcela shodnou námitkou a závěry NSS jsou proto plně aplikovatelné i na daný případ.

V tomto rozsudku NSS uvedl, že *"měření rychlosti bylo prováděno silničním laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI, jehož spolehlivost byla ověřena ověřovacím listem Českého metrologického institutu. Proti tomu stojí ničím nepodložené subjektivní tvrzení stěžovatelky, že na svém tachometru viděla 80 km/h. Takové zpochybnění nelze vůbec pokládat za relevantní, protože je čistě subjektivní a není ničím podložené či prokazatelné. Zásada „in dubio pro reo“, na niž se stěžovatelka odvolává, tedy vůbec nebyla aplikovatelná, neboť k její aplikaci je nezbytné, aby zde byly ony „pochybnosti“. V situaci, kdy proti sobě stály zdokumentovaný záznam ze silničního laserového rychloměru potvrzený policisty na straně jedné a stěžovatelčino tvrzení o tom, co viděla na svém tachometru, na straně druhé, nelze dost dobře mluvit o „pochybnostech“ na straně správního orgánu. Pouze na okraj Nejvyšší správní soud dodává, že by stěžovatelku nezbavilo odpovědnosti za přestupek ani to, kdyby na jejím tachometru – jakkoli je to navíc neprokazatelné – opravdu byla hodnota 80 km/h, neboť jak zdejší soud uvedl ve svém rozsudku ze dne 22. 10. 2009, sp. zn. **1 As 73/2009** (publ. na www.nssoud.cz): „Řidič vozidla je v zásadě odpovědný za spáchání přestupku i tehdy, pokud k překročení maximální povolené rychlosti dojde za situace, kdy ve vozidle nefunguje rychloměr.“ V nyní projednávaném případě navíc výsledek měření není tak těsný, jak by se mohlo na první pohled zdát, neboť naměřená rychlost činila 93 km/h, takže reálná rychlost činila minimálně 90 km/h a maximálně 96 km/h. Stěžovatelka tedy překročila maximální povolenou rychlost v obci nikoli o přesně 40 km/h, ale minimálně o 40 km/h. Bylo tedy plně namístě shledat ji vinnou ze spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o přestupcích ve znění účinném v době spáchání přestupku."*

Soud k výše uvedenému považuje za vhodné ještě připomenout, že v daném případě žalobce netvrdil, jakou konkrétní rychlost na tachometru viděl. Pouze tvrdil, že si myslel, že sice překračuje povolenou rychlost, ale méně, přičemž své tvrzení, jaké rychlosti si byl vědom, v průběhu řízení měnil. Konkrétně při jednání před správním orgánem uváděl, že měl za to, že jel rychlostí 110 km/h. V žalobě naopak tvrdil, že měl za to, že si nebyl vědom pouze překročení rychlosti o 7 km/h. Tvrzení žalobce z toho důvodu považuje soud za nevěrohodné.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě **nákladů řízení** bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 31. března 2014

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: Bc. Michaela Karásková